

COME2ART: Introducing a collaborative scheme between artists & community members fostering life skills development and resilience through creative placemaking

Contract number: 2020-1-EL01-KA227-ADU-094692

Erasmus + project, Partnerships for Creativity

“Een curriculum voor levensvaardigheden via kunst
in het kader van creatieve placemaking”

Module 8

Pedagogische methodologieën en benaderingen voor het aanleren van levensvaardigheden via kunst

Deze module begeleidt deelnemers bij het toepassen van de concepten en hulpmiddelen die ze via het Come2Art-curriculum hebben verworven. Het wordt een ruimte waar we feedback kunnen verzamelen, verhalen en twijfels kunnen delen en successen kunnen vieren.

Deze module bestaat uit 2 eenheden.

Unit 1.1: Pedagogische achtergrond

Het doornemen van de theoretische achtergrond en pedagogische principes die het ontwerp van Modules 1-5 inspireerden.

Deze unit behandelt de volgende onderwerpen:

- Bloom-taxonomie
- Leren door te doen aanpak
- Leerlinggerichte aanpak

Unit 1.2: Creatieve benaderingen en hulpmiddelen voor de ontwikkeling van levensvaardigheden

Unit 2 zal zich meer richten op de praktische kant, het toepassen en testen met deelnemers hoe ze het Come2Art-curriculum kunnen leren geven. We behandelen:

- de fundamentele vaardigheden van faciliteren en hoe je psychologische veiligheid voor je groep kunt creëren met behulp van creatieve hulpmiddelen.
- Leer hoe u een creatief project ontwerpt dat betrokkenheid stimuleert.

- Voel u op uw gemak bij het gebruik van woorden die werelden creëren en stel betekenisvolle vragen.
- Hoe je kalm kunt blijven als de groep dat niet is, en hoe je je op je gemak voelt met stilte.
- Ontdek groepsdynamiek, diverse (soms sterke) persoonlijkheden en de omgeving, met wat hulp van design thinking tools!

De belangrijkste leerdoelen van deze module zijn:

- Kennis en toepassing van het ervaringsleren
- Kennis en hulpmiddelen om levensvaardigheden bij anderen te koesteren
- Kennis over het managen van groepsdynamiek
- Faciliterende vaardigheden: Tips en trucs om betere gesprekken online en offline te voeren
- Beheers de vijf activiteiten die je echt nodig hebt. En hoe u ze met vertrouwen en competentie kunt toepassen.
- Kennis en toepassing van creatieve evaluatietools

Onderzoek

Het niveau van verwezenlijking van de leerdoelen wordt beoordeeld aan de hand van:

- Analyse van de resultaten van opdrachten
- Vragenlijst
- Essay
- Groepsgesprek
- 1 op 1 interview met kunstenaar-docent
- Evaluatie van creatieve resultaten die voortvloeien uit het leerproces

Unit 8.1: Pedagogische achtergrond:

Pedagogisch en theoretisch raamwerk voor de ontwikkeling van levensvaardigheden door middel van collectieve kunstpraktijk

Inleiding

Unit 8.1 richt zich op het bieden van een beknopt pedagogisch en theoretisch raamwerk aan trainers dat de levering van het Come2Art-curriculum informeert. Het biedt een overzicht van belangrijke kwesties en methodologische benaderingen die een betekenisvolle en nuttige betrokkenheid van deelnemers bij beeldende kunst bevorderen, vooral op het gebied van het verbeteren van levensvaardigheden.

In dit onderdeel wordt de nadruk gelegd op kwesties die relevant zijn voor het pedagogische raamwerk dat ten grondslag ligt aan het geven van training door kunstenaars, met de nadruk op de volgende leerresultaten:

- Creëer een gunstig kader voor dialoog en kritische onderhandelingen over ideeën en benaderingen
- Leer hoe je een betekenisvolle betrokkenheid van deelnemers bij hedendaagse kunstpraktijken kunt stimuleren en ideeën kunt ontwikkelen, door hun eigen artistieke projecten te co-creëren op basis van de opgedane inzichten
- Begrijp diepgaand de kwesties die betrekking hebben op de evenwichtsoefening tussen het aanscherpen van praktische artistieke vaardigheden en kritische vaardigheden, evenals het vermogen van deelnemers om de esthetische en conceptuele facetten van hun werk te synergiseren
- Denk na over de kwestie van beoordeling in een raamwerk dat opkomst en onderhandeling aanmoedigt, en daarbij relevante

4

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

benaderingen aan te nemen die in lijn zijn met de specificiteit van elk project en de groepskenmerken.

8.1.1 Het dialogische aspect

Leren door middel van kunst, de essentie van alle benaderingen van kunsteducatie is sterk verbonden met dialoog, empathie en het bouwen van bruggen van begrip. Een sleutelement van kunsteducatie, in al zijn vormen en contexten en leeftijdsgroepen, is dat het zich verhoudt tot de ideeën en het emotionele landschap van de 'ander', of het nu de kunstenaars zijn die een kunstwerk hebben gemaakt dat je kunt aanschouwen, of de interpersoonlijke uitwisselingen tussen hen. deelnemen aan het leerproces.

Deze uitwisselingen kunnen plaatsvinden door middel van gemeenschappelijk kritisch commentaar en discussie over kunstwerken die de leerlingen kunnen worden gepresenteerd door trainers, maar ook kunstwerken die door de stagiairs/studenten zelf zijn gemaakt in sessies van wederzijdse kritiek. Een dergelijke dialoog kan plaatsvinden na de voltooiing van de individuele of collectieve kunstpraktijk, maar ook tijdens het creatieve proces, waardoor het resultaat wordt beïnvloed. Bresler (2006) citeert Stout (2003), die 'suggereert dat van alle disciplines in het curriculum de kunsten het vermogen hebben om sympathiek bewustzijn op te roepen en een dialoog op gang te brengen' (p.61) (nadruk toegevoegd).

Gezamenlijke artistieke projecten, vooral in de context van de creatieve praktijk die wordt ondernomen door groepen leden van de gemeenschap onder leiding en met steun van getrainde kunstenaars, omvatten een vorm van kunst-in-dialoog tussen de trainers/facilitators en de stagiairs/deelnemers. Idealiter zou dit dialogische element in de context van creatieve placemaking zich moeten

5

uitbreiden naar en betrekken bij de kijkers van het/de uiteindelijke kunstwerk(en). Dit plaatst het hele creatieve proces stevig in het gebied van sociaal geëngageerde kunst en de dialogische uitwisselingen die daaraan ten grondslag liggen, op een gebied dat sterk aansluit bij wat door Bourriaud¹ is beschreven als relationele kunst of door Kester als conversatiekunst.

Ondanks de specificiteit van dergelijke benaderingen bij het maken van kunst en de perceptie van welk aspect van kunst op de voorgrond zou komen te staan, zouden trainers zich vertrouwd kunnen maken met dergelijke ideeën en theoretische discussies die het concept zelf van welke vorm en welke doelstellingen zouden moeten (of moeten) hervormen. mei) een artistiek project hebben. Dit zou het scala aan mogelijkheden kunnen vergroten en de kwaliteit van de dialoog tijdens het hele creatieve proces kunnen verbeteren door stagiairs/deelnemers een uitgebreider en diepgaander inzicht te geven in de hedendaagse benaderingen die zij kunnen overnemen. Hun kunstprojecten maken een vruchtbare interpersoonlijke uitwisseling en samensmelting van creatieve ideeën en praktijken zichtbaar. Daarom is het essentieel om zowel tijdens de trainingssessies een gunstige omgeving voor dialoog te bieden als, aan het eind van de dag, artistieke interventies in de openbare ruimte produceren die een dialoog kunnen genereren waarbij het bredere publiek/gebruikers betrokken zijn, die de resultaten van hun creatieve placemaking zullen bekijken en ermee in aanraking zullen komen. Kunstwerken die gewoonlijk tot stand komen door een synthese van benaderingen komen voort uit een dialogisch proces en onderhandeling over ideeën in een context van wederzijds respect en erkenning van de waarde van de bijdrage van elke deelnemer.

Het bevorderen van een sfeer van wederzijds respect en emotionele veiligheid

in de zin dat alle deelnemers weten dat hun inbreng gewaardeerd zal worden, en het bieden van een gevoel van een gemeenschappelijk doel dat de groep samenbindt, zijn essentiële parameters die het mogelijk maken dat ideeën en samenwerkingen kunnen floreren. .

Betrokkenheid bij de collectieve en collaboratieve artistieke praktijk maakt en vereist interpersoonlijke uitwisselingen, onderhandelingen en het zoeken naar gemeenschappelijke gronden. Dit kan op zijn beurt leiden tot het verbeteren van interpersoonlijke/sociale vaardigheden, evenals reflexiviteit. Deelname aan creativiteit die samenwerking met anderen inhoudt over algemeen gedefinieerde onderhandelingsonderwerpen (zoals bijvoorbeeld sociale kwesties) vereist dat deelnemers hun eigen emoties, gedachten en zienswijzen uitwerken. Deze zelfreflexieve houding verbetert de creativiteit, het creatieve denken, de samenwerking en de sociale vaardigheden.

Zoals gezegd is de eerste stap om deze doelen te bereiken het creëren van een raamwerk voor samenwerking gebaseerd op een positieve en ondersteunende interpersoonlijke sfeer en een wederzijds voordelige erkenning van de inbreng van de deelnemers, waarbij diversiteit wordt gezien als rijkdom en onderhandeling gebaseerd is op respect, maar ook gericht op het doelbewust streven naar het bereiken van een gezamenlijk vastgesteld doel, met eveneens gezamenlijk gedefinieerde middelen.

8.1.2. Inclusie van hedendaagse kunst en kunstenaars in trainingen

De verbinding van kunsteducatie met hedendaagse kunst wordt als uiterst belangrijk gezien, omdat het studenten helpt om op een betekenisvolle manier om te gaan met hun culturele omgeving zoals die vandaag de dag op het

gebied van de beeldende kunst wordt gevormd. Bijna alle postdoctorale cursussen die worden aangeboden door toonaangevende universiteiten in heel Europa op het gebied van kunsteducatie, zoals het UCL Institute of Education en Goldsmiths College, leggen sterk de nadruk op het introduceren van studenten in hedendaagse kunst om hun communicatieve vaardigheden te verbeteren en hen te helpen kritisch en op innovatieve manieren te denken. Dit komt tot uiting in het aantal masteropleidingen dat zich richt op manieren om zowel hedendaagse kunst als visuele cultuur centraal te stellen in het kunstonderwijs. Gebruikelijk, de opname van recentere voorbeelden van artistieke praktijk in het formele onderwijs is beperkt tot moderne beeldende kunstenaars uit de 20e eeuw, wier werk voornamelijk wordt benaderd in termen van het omgaan met esthetische problemen (bijvoorbeeld Kandinsky als gelegenheid voor het bestuderen van synthetische oplossingen) of in termen van 'vrije expressie, zoals Pollock. Op dit punt lijkt een belangrijke kans gemist te worden om de rol van kunstcursussen te versterken als een parallelle ontwikkeling van esthetische, creatieve en kritische vaardigheden, aangezien hedendaagse kunstwerken doorgaans onlosmakelijk verbonden zijn met betekenissen, ideeën en kwesties.

Vaak wordt de visuele productie van de 21e eeuw gekenmerkt door werken die openstaan voor meerdere interpretaties en die de grenzen overschrijden van wat als kunst kan worden gekarakteriseerd. Hedendaagse kunst kan dus een uitdaging lijken om te interpreteren, afstandelijk en enigszins elitair, omdat ze een minderheid van insiders aanspreekt. Dit, in combinatie met de uitdagingen die voortkomen uit projecten die docenten/trainers/facilitators uit hun comfortzone halen, hetzij vanwege de leerstof, hetzij door het gebruik van visuele media die een aanzienlijke achtergrondkennis vereisen om effectief te kunnen benaderen, ontmoedigt vaak de opname van dergelijke 'moeilijke'

8

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

dubbelzinnige werken die bijzonder veeleisend zijn op semantisch niveau.

Het begrijpen van de semantische context van het werk, het nadenken over de redenen voor de specifieke keuzes van de kunstenaar, het formuleren van mogelijke betekenissen en het creëren van kunst op basis van de voordelen uit hun contact met dergelijke hedendaagse werken, zullen leerlingen echter helpen vertrouwen te krijgen in hun capaciteiten. Hedendaagse kunst in elk klaslokaal of leeromgeving wordt, juist omdat het deze vaardigheden aanmoedigt, een steunpunt voor het aanmoedigen van mentale vaardigheden van hogere orde, probleemoplossing en diep nadenken (Ching, 2015).

Internationaal worden modellen ontwikkeld voor het pedagogisch gebruik van het contact van kinderen met hedendaagse kunst in het formele onderwijs, zoals het relatief recent gepubliceerde voorbeeld dat volgt en als voorbeeld wordt aangehaald (Vahter, 2016). Wat ze gemeen hebben is dat ze interesse en nieuwsgierigheid opwekken via een vraag-en-antwoordbenadering, waarbij het standpunt van de leerlingen wordt gewaardeerd en erkend. Daarnaast wordt de voorkeur gegeven aan deelname aan creatieve activiteiten die echter gekoppeld zijn aan concepten en ideeën, aangezien deze zijn voortgekomen uit de beginfase van het onderhandelen over nieuwe stimuli en informatie als een praktisch antwoord daarop.

Ten slotte wordt de kritische evaluatiefase benadrukt. Het opnemen van hedendaagse elementen, afgezien van een noodzakelijke fase voordat men zich bezighoudt met de productie van creatieve projecten zoals creatieve place-making, biedt een vruchtbare voedingsbodem voor het ontwikkelen van interpretatieve, perceptuele, communicatieve en kritische vaardigheden.

Leerobject 8.1.2

Een nuttige visualisatie van de belangrijkste stappen die trainers kunnen ondernemen in afzonderlijke sessies of fasen van een trainingsprocedure wordt weergegeven in de volgende tabel, die is getranscribeerd en enigszins aangepast aan een artikel (Vahter, 2016). Het behandelt typische onderwijsomgevingen waarbij studenten betrokken zijn, maar het kan dienen als een eenvoudige matrix van opeenvolgende stappen die deelnemers in staat stelt actief deel te nemen aan dialoog en reflectie, veroorzaakt door nauwkeurige observatie van hedendaagse kunstwerken en daaruit voortvloeiende reacties door middel van kritische discussies en creatieve oefeningen.

Sessie 1	Sessie 2	Sessie 3	Sessie 4
Initiële interesse/ Doordachte observatie	De ervaring van anders-zijn/ Creatie gebaseerd op ervaring	Sociale interactie/gedeelte de ervaring	Meta-reflectie / Begrijpen

<p>Door zorgvuldige observatie maken stagiaires kennis met nieuwe kennis over moderne en hedendaagse kunst.</p>	<p>Stagiairs maken kennis met een hedendaagse kunstenaar en krijgen de kans om nieuwe kennis toe te passen op hun eigen kunstwerk.</p>	<p>Stagiaires krijgen de kans om deel te nemen aan groepswork en momenten van verrassing te ervaren.</p>	<p>Stagiaires krijgen de kans om na te denken over het proces en betekenis te geven aan hun leerproces.</p>
<p>Van cursisten wordt verwacht dat zij hierop reageren door actief deel te nemen aan algemene discussies, hun antwoorden toe te lichten en vragen te stellen terwijl ze door middel van instructie naar kunstwerken kijken</p>	<p>Van cursisten wordt verwacht dat zij reageren op hun eigen kunstwerk en dat van anderen door actief deel te nemen aan discussies, en 'unieke' kunstwerken (werken met bijzondere kenmerken) creëren.</p>	<p>Van cursisten wordt verwacht dat ze 'unieke' kunstwerken maken (werken met bijzondere eigenschappen) en daarop reageren door hun eigen kunstwerken te bespreken.</p>	<p>Van de stagiaire s wordt verwacht dat zij een tentoonstelling organiseren, en reageren op het kunstleerproces door daarop te reflecteren</p>

Bovenstaande aanpak heeft qua structuur grote gelijkenis met wat Trimi (1996) diepteaanpakprogramma's noemt (gericht op het basisonderwijs) en kent eveneens vier fases, te beginnen met het prikkelen van de nieuwsgierigheid naar een nieuwe kunstvorm of andere artistieke prikkels. naar de creatiefase en tenslotte komt de essentiële fase van reflectie.

De structuur van diepgaande outreachprogramma's evolueert door vier fasen terwijl leerlingen door en over kunst nadenken: voorbereidend, verrijkend, productie en reflectie... De fasen zijn flexibel en de grenzen daartussen liggen niet vast. Vaak overlapt de ene fase de andere (zie Trimis en Savva, 2009).

Een meer beknopte maar betekenisvolle benadering heeft betrekking op wat Perkins denkroutines noemt, dat wil zeggen eenvoudige structuren van de onderwijspraktijk die het denken en een onderzoekende instelling aanmoedigen, vooral met betrekking tot beelden/kunstwerken. Typisch helpt de See-Think-Wonder-routine de nieuwsgierigheid te stimuleren en de weg vrij te maken voor onderzoek. Vraag de leerlingen observaties te doen over een object, afbeelding of gebeurtenis door deze drie vragen te beantwoorden:

- Wat zie je?
- Wat denk jij ervan?
- Wat doet je afvragen?

In elk geval is het pad (a) van de beschrijving van de externe, representatieve elementen van het werk of beeld, zoals mogelijke narratieve structuren, vervolgens (b) naar de zoektocht naar mogelijke betekenissen die het oproept, en uiteindelijk (c) naar een persoonlijke benadering die zich bezighoudt met welke gedachten, welke velden van reflectie en subjectieve

interpretaties het oproept.

Op basis hiervan zijn de aan de studenten/leerlingen toegewezen taken als volgt gestructureerd: hen wordt gevraagd om van de externe naar de 'interne' semantische kant van kunstwerken te gaan en tot een persoonlijke associatie met het werk te komen, die in de regel , behoort, indien mogelijk, tot de hedendaagse kunst van de 21e eeuw en stelt leeractiviteiten voor waarin deze analytische benadering als springplank voor het onderwijs wordt gebruikt. Vaak is er een duidelijke suggestie dat de werken van trainers die mogelijk afgestudeerd zijn aan scholen voor schone kunsten zelf het voorwerp van onderhandeling kunnen worden.

8.1.3 Het juiste evenwicht vinden tussen praktische en kritische vaardigheden

Zoals eerder vermeld, kunnen vormen van artistieke expressie die gebaseerd zijn op, of voor hetzelfde onderwerp, een aanzienlijk niveau van praktische, materiaalgerelateerde of competenties vereisen, zoals bijvoorbeeld tekenvaardigheid, deelnemers uit verschillende gemeenschappen ontmoedigen of vervreemden, ook al zijn trainers kan op dit soort terreinen goed thuis zijn. Een sleutelement dat mogelijkheden voor vooruitgang kan bieden, is het delen van hedendaagse kunstconcepten waarin het idee en de betekenis die wordt gecommuniceerd de boventoon voeren. Bij dergelijke inspanningen kan het streven zijn om artistieke middelen te gebruiken in wat is beschreven als 'intelligent maken' (zie N. Addison en L. Burgess), zodat ideeën kunnen worden gedeeld via conceptgerelateerde kunstproductie, wat synergie-effecten oplevert. en dacht. In dit model is de

De uitdaging is om artistieke middelen te gebruiken op manieren die affecten kunnen creëren en tegelijkertijd gedachten kunnen oproepen, waardoor

13

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

betekenisgeving wordt gestimuleerd. Dit kan worden bereikt door realistische taken te stellen in termen van het vermogen van de deelnemers om artistieke media te gebruiken, waarbij vooral wordt geïnvesteerd in creatief, maar uitdagend gebruik van de materialen die tot hun beschikking staan om de emotionele/conceptuele betrokkenheid van de kijkers te bereiken. Om dit te bereiken, hoewel artistieke competentie met betrekking tot vaardigheden zoals tekenen nuttig kan zijn, is het belangrijkste doel om te onderhandelen over manieren waarop de visuele impact van het gemeenschappelijke kunstwerk/interventie in de openbare ruimte het meest efficiënt zal resulteren in het overbrengen van ideeën, het uitlokken van gedachten en het emotioneel betrekken van mensen. in de eerste plaats de makers ervan en vervolgens de kijkers.

Niettemin zijn het kunstwerken (of lessen trouwens) die bepalen hoe mensen zouden moeten denken kan een beperkt potentieel hebben. Een belangrijk gewenst resultaat is daarentegen het aanmoedigen van het maken van kunst, wat resulteert in kunstwerken met een open einde die uitnodigen tot verschillende lezingen en ruimte open laten voor interpretatie. Prescriptieve benaderingen en kunst maken die maar op één manier kunnen worden gelezen, zoals Jacques Rancière in zijn baanbrekende tekst 'de geëmancipeerde toeschouwer' uitlegt, kunnen weinig weerklank vinden en een afstompend effect hebben op de kijkers. Dit is in ieder geval een belangrijk leerdoel: de ambivalentie van een kunstwerk, of polysemie, eerder als een kracht dan als een zwakte presenteren.

In praktische termen, of in relatie tot de keuzes met betrekking tot de feitelijke artistieke praktijk, kunnen deelnemers worden aangemoedigd om het gebruik van gevarieerde media naast elkaar te overwegen of door technieken en

artistieke milieus te mengen/hybridiseren. Dit zou hen in staat kunnen stellen om meer visueel aantrekkelijke en boeiende kunstwerken te genereren, terwijl ze het probleem van artistieke competentie in een enkel medium, dat misschien uitdagender is, kunnen vermijden. Dit wil niet zeggen dat eclecticische benaderingen een manier zijn om de kwestie van artistieke competentie te omzeilen, maar integendeel, een herinnering dat kunstenaarschap niet de essentiële vaardigheid is die op de voorgrond moet worden geplaatst: het belangrijkste doel is om te investeren in wat de taal van de hedendaagse kunst kan worden genoemd. kunst om tot nadenken stemmende en affectieve artistieke interventies te creëren,

In feite is een essentieel aspect van de hedendaagse kunst wat door de zeer invloedrijke theoreticus Rosalind Krauss is beschreven als haar post-medium conditie, dat wil zeggen de hybridisatie van diverse media (bijvoorbeeld fotografie, installatie, video, tekenen). Kunstwerken bevinden zich dus vaak in een tussenruimte: tussen media, in wat door Rosalind Krauss is beschreven als een post-mediumconditie van de hedendaagse kunst, tussen verschillende lezingen en interpretaties die kijkerspecifiek zijn, en ten slotte tussen deelnemers en/of toeschouwers. of auteurs als er sprake is van gezamenlijk kunst maken.

Sociaal geëngageerde relationele kunst en esthetiek, maar ook dialogische, op gesprekken gebaseerde kunstwerken (zoals respectievelijk beschreven door N. Bourriaud en G. Kester), ondanks hun specificiteit, zouden mogelijke benaderingen kunnen informeren. Kester (in Kocur en Leung, 2005) biedt, zoals eerder vermeld, een analyse van interventionistische benaderingen die zich richten op kunstenaars die de kunstpraktijk in verband brengen met de bredere sociale sfeer om de dialoog en het wederzijds begrip van de

deelnemers te vergemakkelijken. 'Afwijkend van de traditie van het maken van objecten, hebben deze kunstenaars een performatieve, procesmatige aanpak gekozen' (p.76).

Volgens Dunn (geciteerd door Kester, *ibid.*) beschouwen zij zichzelf eerder als aanbieders van context dan als inhoud. Hierin ligt een belangrijke uitdaging voor het maken van creatieve plekken, die verband houdt met de poging om een evenwicht te vinden tussen het bieden van een ruimtelijke en visuele context voor het publiek om deel te nemen aan betekenisgeving, die ook kan leiden tot dialoog en interpersoonlijke uitwisselingen die de respectievelijke processen tussen de mensen zullen weerspiegelen. makers tijdens hun creatieve praktijk.

Terwijl kunstvormen zoals relationele kunst zich in zekere zin in een extreme positie begeven, waarbij ze de visuele aantrekkingskracht van een kunstwerk als essentieel onderdeel ervan bijna tenietdoen en zich richten op hun rol als (ruimtelijke) contextaanbieders om mensen aan te moedigen een dialoog aan te gaan, is dit Dit wil niet zeggen dat cursisten geen eclectische en meer inclusieve benadering kunnen hanteren, waarbij bepaalde aspecten van sociaal geëngageerde en/of relationele kunst worden geïntegreerd, terwijl ze investeren in het creëren van kunstwerken die wel een visuele aantrekkingskracht hebben. De noodzaak om kijkers niet alleen artistieke interventies in de openbare ruimte te bieden die tot nadenken stemmen, maar ook esthetisch geladen en visueel aantrekkelijk zijn, is niet alleen een zoektocht om iets moois, visueel aantrekkelijks of verleidelijks te creëren.

Er is een diepere behoefte om de emotionele impact van een kunstwerk te combineren door middel van zijn sensuele kwaliteiten als voorwaarde, een

steunpunt om kijkers te betrekken bij het betekenisgeven en nadenken over verschillende kwesties die door het kunstwerk aan de orde kunnen worden gesteld of aangeraakt. Zoals uit de onderstaande paragraaf blijkt, werken cognitie en emotie in synergie en zijn ze onafscheidelijk. Vooral in de kunsten wordt conceptuele betrokkenheid steevast bepaald door emotionele impact.

Kunstenaarstrainers moeten daarom proberen een evenwicht te vinden tussen het vermijden van de ondertheoretisering van kunst en de overtheoretisering ervan tijdens de artistieke plek, door projecten te maken die stagiairs/deelnemers duidelijk maken dat in de beeldende kunst de aantrekkingskracht van het beeld en de kracht ervan ligt in zijn vermogen om denken te genereren en dit betekent dat ze de zoektocht van dit project niet moeten zien als een zoektocht waarin ze het publiek moeten voorzien van indrukwekkende beelden, maar op de een of andere manier interventies moeten creëren die gedachten en emoties motiveren via de taal (talen) van hedendaagse kunst, die het conceptuele met het visuele in synergie brengt. Daarom moeten cursisten praktische/materiële vaardigheden niet zien als een doel op zich, maar als een middel om op een open manier te communiceren en ideeën/denken uit te lokken.

De evenwichtsoefening tussen het aanreiken van praktische vaardigheden en de conceptuele context is een delicaat proces, maar een onmisbaar aspect van een alomvattende aanpak in elk kunsteducatiegerelateerd project en curriculum. Zoals Witkin (1981) stelt: 'Kunst is niet het vinden van een jasje voor een idee, noch is het de gedachteloze manipulatie van materialen' (p.106). Het ontkennen van de lichamelijke van elk semantisch voertuig en het 'afschaffen' van de vaardigheden die nodig zijn voor de manipulatie van materiaal, vooral binnen de beeldende kunst, bakent de semantische

mogelijkheden af die kunstenaars kunnen gebruiken, evenals de mate van verfijning ervan.

De beperkingen op het gebied van tijd, middelen en complexiteit, maar ook de eisen die gesteld worden aan het aanreiken van zelfs tamelijk basale kunstgerelateerde vaardigheden op het niveau dat mensen in staat stelt artistieke materialen en technieken op de juiste manier te gebruiken en een niveau van artistieke competentie te bereiken, betekenen echter dat zulke De doelstellingen zijn niet realistisch en mogen dus niet als zodanig worden nagestreefd. Dit trainingscurriculum is erop gericht alleen de noodzakelijke vaardigheden aan te bieden die creatief experimenteren mogelijk maken, in combinatie met het begrijpen van beeldende kunst als een taal die ideeën kan overbrengen, betekenissen kan opwekken en in synergie effecten kan creëren. Het allerbelangrijkste is dat het curriculum erop gericht is het idee bij te brengen dat emotie en affect niet los mogen worden gezien van cognitie en betekenisgeving, en dat zelfs niet technisch uitdagende artistieke praktijken impact kunnen hebben als ze op de juiste manier worden gecombineerd met ideeën, concepten en kwesties. Zoals Israel Scheffler (1986) opmerkt: 'emotie zonder cognitie is blind, en ik hoop vooral te laten zien... [dat] cognitie zonder emotie zinloos is. (pag. 348).

Even terugkomend op de evenwichtsoefening tussen over-theoretisering (dat wil zeggen overinvestering in het conceptuele aspect van de artistieke praktijk) en onder-theoretisering (omgekeerd overinvestering in het esthetische aspect als waarde op zichzelf) biedt niet alleen mogelijkheden voor zowel makers als kijkers om te profiteren van een functionele synergie van het sensuele en het conceptuele, maar opent ook een grotere rol voor betekenisvolle participatie.

Een gunstige benadering is een symbiotische relatie tussen denken en voelen, of, voor hetzelfde onderwerp, theorie en kunst. Theoria (in tegenstelling tot theorie) is een term die zoals besproken door Nicholas Davey (in Macleod en Holdridge, 2006) biedt een relevant voertuig: 'Theoria verzet zich tegen de theoretische overdeterminatie van de kunstpraktijk en verzet zich tegen elke theoretische onderdeterminatie van kunst' (p.25). Davey verkondigt dat 'Als de wortels van de moderne theorie terug te voeren zijn op de oud-Griekse opvatting van theoria (contemplatie) en theoros (deelnemer), wordt een pad geopend naar het herformuleren van de theorie als een manier van participatie in de praktijk' (p.23). Het idee van de geëngageerde deelnemer wordt centraal in deze opvatting van een symbiotisch gerelateerde theorie en praktijk binnen het verenigde veld van de theorie. In tegenstelling tot Davey zullen we niet een specifiek schema voorstellen, een mogelijke versmelting tussen praktijk en theorie door middel van argumentatie, maar dit kan plaatsvinden via een reeks voorbeelden, bijvoorbeeld:

Deze kunstwerken zouden erop gericht kunnen zijn de kijker een contemplatieve, participatieve ruimte te bieden waarin het denken door middel van betrokkenheid bij kunst, over kwesties die relevant zijn voor zowel de publieke sfeer als de publieke ruimte en hun ingewikkelde onderlinge relaties, een leidend principe zou kunnen vormen. Deze paragraaf wil het participatieve aspect benadrukken, zowel in het creatieve proces/trainingsprocedure als in het uiteindelijke resultaat in de vorm van creatieve place making-interventie, respectievelijk onder trainers/stagiairs tijdens het formuleren van artistieke praktijken en tussen de co-creators en de kijkers. - als deelnemers.

Het verheffen van dialogen en wederzijds begrip tot de status van de

werkelijke rol, waarde en inhoud van een kunstwerk kan positieve gevolgen hebben voor de gezamenlijke kunstprojecten die dit trainingscurriculum wil ondersteunen als alternatieve of complementaire kunstvormen die relevant zijn voor de reikwijdte en inhoud ervan. minder veeleisend wat betreft de benodigde achtergrondvaardigheden. Dit wil niet zeggen dat relationele kunst kan worden gebruikt als een toevlucht tot een aanvaardbare manier om artistieke benaderingen te dematerialiseren, zodat de valkuilen van beperkte (traditionele) artistieke vaardigheden kunnen worden vermeden. Integendeel, het opnemen van dergelijke praktijken (sociaal geëngageerde of relationele kunstvormen) kan meer diepgang bieden aan mogelijke benaderingen die kunnen worden gekozen, waarbij elementen van diverse onderdelen van de hedendaagse kunst worden gecombineerd of op zijn minst in aanmerking worden genomen (installatie, locatiespecifieke interventies,

Dit is op zichzelf ook een belangrijk voordeel dat als leerdoel wordt nagestreefd: deelnemers vertrouwd maken met een divers spectrum aan artistieke benaderingen en mogelijkheden, waardoor leden van gemeenschappen die zich niet bewust zijn van of onverschillig staan tegenover het huidige landschap van de beeldende kunst, inzicht krijgen. over maar ook om bruggen te bouwen naar hedendaagse kunst als cultureel domein. Dit kan op zijn beurt hun investering in en zelfs het gevoel van verbondenheid met de bredere sociale context bevorderen door verbinding te maken met kunst als een belangrijk cultureel domein en aspect van de hedendaagse beschaving. Dit is geen nauwelijks verholde poging om de onwetenden te cultiveren, maar omgekeerd om banden van wederzijds cultureel begrip te creëren en een gevoel te bevorderen van gewaardeerd, zichtbaar en betrokken te zijn bij de uitwisselingen van de moderne cultuur.

Concluderend is het belangrijkste doel om gemeenschappen veerkrachtiger te maken door hen in staat te stellen deel uit te maken van de hedendaagse artistieke uitwisselingen, en hen te stimuleren hun ervaringen, zorgen en standpunten te uiten via de taal van de hedendaagse beeldende kunst. Leren over de kunsten is een element dat betekenis heeft in dit opleidingsprogramma, maar de belangrijkste benadering die op de voorgrond staat is het leren door middel van de kunsten. Het creëren van kennis via de kunst volgt een niet-prescriptief pad dat meer open benaderingen mogelijk maakt en aanmoedigt en zo flexibiliteit, aanpassingsvermogen, zelfredzaamheid en eigenwaarde bevordert. Bovendien versterkt het maken van kunst, vooral in samenwerkingsvorm, de interne dialoog met de eigen emoties en emoties

waarneembaarheid, maar ook met die van anderen, op een voor beide partijen voordelige manier. Dit kan een blijvende impact hebben, zowel in termen van sociale cohesie (meer investeringen in de bredere sociaal-culturele aangelegenheden van anderszins vervreemde of gemarginaliseerde gemeenschappen) enerzijds en hun zichtbaarheid anderzijds.

Bibliografie en aanbevolen lectuur van eenheid 8.1

Addison, N. en Burgess, L. (2003). *Kwesties in kunst- en ontwerponderwijs*, Londen: RoutledgeFalmer.

Atkinson, D. (2007). 'Wat is kunst in het onderwijs? Nieuwe verhalen over leren'. *Onderwijsfilosofie en -theorie*, 39(2), 108-117.

Bisschop, C. (2004). 'Antagonisme en relationele esthetiek'. 110 oktober, 51-79.

- Bourriaud, N. (2002b). *Relationele esthetiek*. Trans. Pleasance, S. & Woods, F., Dijon: Presses du Réel. de Certeau, M. (1984). *De praktijk van het dagelijks leven*, Berkeley, Californië: University of California Press.
- Cole, AL en Knowles, JG (red.) (2008). *Handboek voor de kunsten in kwalitatief onderzoek*. Londen: Salie.
- Ching CLT. (2015). Hedendaagse kunst onderwijzen op basisscholen. *Athens Journal of Humanities & Arts - Deel 2, Nummer 2 - Pagina's 95-110*.
- Davies, B. en Gannon, S. (red.) (2009). *Pedagogische ontmoetingen*, New York: Peter Lang Publishing Inc.
- Dafiotis, P. (2013). *Kunstpraktijk als vorm van onderzoek in het kunstonderwijs. Naar een onderwijzende kunstenaarspraktijk* in Addison N. en Burgess L. (Eds.) *Debatten in kunst- en ontwerponderwijs* (pp.141-156).
- Deleuze, G. en Guattari, F. (1988). *Duizend plateaus: kapitalisme en schizofrenie*, Londen: Athlone Press.
- Dewey, J. (1938). *Logica: de theorie van onderzoek*. New York: Henry Halt en bedrijf.
- Ellsworth, E. (2005). *Leerplekken: media-architectuurpedagogie*, New York: Routledge.
- Freedman, K (2003). *Lesgeven in visuele cultuur: curriculum, esthetiek en het sociale leven van de kunst*, New York: Teachers College Press.
- Grosz, E. (1995) *Ruimte, tijd en perversie: essays over de politiek van lichamen*. Londen: Routledge.
- Kaye, N. (2000) *Locatiespecifieke kunst: performance, plaats en documentatie*, Londen: Routledge.
- Kester, GH (2004) *Conversatiestukken: gemeenschap en communicatie in moderne kunst*. Berkeley en Los Angeles: University of California Press.

Krauss, R. (1999) “Een reis op de Noordzee”: kunst in het tijdperk van de post-/mediumconditie. Londen: Thames en Hudson.

Kocur, Z. en Leung, S. (Eds.) (2005) Theorie in de hedendaagse kunst sinds 1985, Malden: Blackwell Publishing Ltd.

Ranciere, J. (1991) De onwetende schoolmeester, vert. K. Ross. Stanford, Californië: Stanford University Press

Scheffler Israël (1986). 'Ter ere van de cognitieve emoties'. In I. Scheffler (Ed.), Onderzoeken: filosofische studies van taal, wetenschap en leren. Indianapolis: Hackett.

Semetsky, I. (2006) Deleuze, Onderwijs en worden. Rotterdam: Sense Uitgevers.

Trimis, E., Savva, A. (2009) Artistiek leren in relatie tot chorotopos voor jonge kinderen: een diepgaande benadering van visuele cultuureducatie voor jonge kinderen. Tijdschrift voor onderwijs voor jonge kinderen, 36, 527–539.

Vahter, E. (2016). Op zoek naar een mogelijk raamwerk om hedendaagse kunst te onderwijzen op de basisschool. International Journal of Art & Design Education, 35(1), 51–67. doi:10.1111/jade.12046

Witkin, RW (1981) De intelligentie van gevoel. Londen: Heinemann educatieve boeken.

Unit 8.2: Creatieve benaderingen en facilitatie-instrumenten voor de ontwikkeling van levensvaardigheden

Invoering

Unit 8.2 richt zich op de praktische kant van het aanbieden van het Come2Art-curriculum en biedt een overzicht van facilitatietechnieken gebaseerd op creatief spel die kunstenaars kunnen toepassen en uitproberen met deelnemers tijdens de opleveringsfase. De herinnering aan benaderingen, oefeningen en hulpmiddelen in het kader van deze eenheid heeft tot doel:

- het vergroten van fundamentele vaardigheden voor het faciliteren en creëren van psychologische veiligheid in groepsdynamiek
- leer hoe u een creatief project ontwerpt dat betrokkenheid stimuleert
- zich op uw gemak voelen om woorden te gebruiken die werelden creëren en betekenisvolle vragen stellen
- verken groepsdynamiek, diverse (soms sterke) persoonlijkheden en de omgeving
- evalueer uw proces op een gezamenlijke manier en met behulp van creatieve hulpmiddelen

Trainerstoolkit

Richtlijnen om het Come2Art-curriculum voor levensvaardigheden aan te bieden via kunst in de context van creatieve placemaking: een herinnering aan hulpmiddelen, oefeningen en spellen die gebruikt kunnen worden vóór, tijdens en na het leveren van de Come2Art-modules, met als doel een collaboratieve en creatieve omgeving te creëren gemeenschappelijke doelen bereiken

Leerresultaten:

Na voltooiing van dit onderdeel kunnen de leerlingen:

- Hoe je een storytellingcirkel leidt en groepsveiligheid creëert
- Noem ten minste één casestudy waarin kunst een genezend effect heeft gehad op de gemeenschap
- Presenteren hoe de leden van de gemeenschap emotionele intelligentie waarnemen
- Identificeer ten minste drie vaardigheden die kunnen helpen bij het beheren van de gemeenschap
- Experimenteer ten minste één mindfulness-oefening voor gemeenschapsgenezing
- Ontwerptools toepassen
- Geef minimaal 1 belangrijk aspect van een samenwerking aan
- Experimenteer met ten minste één methodologie om op creatieve wijze naar uw communityleden te luisteren
- Pas minimaal 1 oefening actief luisteren toe

Trainerstoolkit

Richtlijnen voor het aanleren van Come2Art-materiaal via de kunsten in de context van creatieve verbetering van de openbare ruimte.

De toolbox is de docentenhandleiding en bevat de pedagogische werkwijze, lesmethoden en -materiaal en beoordelingsoefeningen voor het lesgeven van het betreffende vak.

Inhoudsopgave

- Het project
- Het Come2Art-materiaal
- Lesmethoden en implementatietechnieken
- Beoordelingskader
- Google Klaslokaal
- Contact

1.Het project

Tussen kunst, maatschappelijke betrokkenheid en Covid-19

Come2Art heeft tot doel een samenwerkingsformat te presenteren tussen kunstenaars en leden van de gemeenschap, waarbij de ontwikkeling van levensvaardigheden en veerkracht worden bevorderd door de creatieve verbetering van de openbare ruimte.

De projectpartners hebben een programma ontwikkeld dat tot doel heeft:

- Jongerenexpressie en sociale inclusie
- Lokale empowerment en veerkracht van de gemeenschap
- Actieve participatie als burger en artistieke creativiteit

- De partners

Het COME2ART-consortium bestaat uit 7 belangrijke spelers uit Griekenland, België, Italië en Portugal: ActionAid Hellas, de School of Fine Arts van de Aristoteles Universiteit van Thessaloniki, Culture Action Europe, Melting Pro, Clube, IoDeposito en het platform creativiteit (Creativity Platform).

Eén van de resultaten van het project is innovatief lesmateriaal via de kunsten in het kader van de creatieve verbetering van de openbare ruimte. Het lesmateriaal is ontworpen voor kunstenaars die de creatieve samenwerking tussen jongeren willen ondersteunen en biedt concepten en materialen om mensen te betrekken bij gezamenlijke artistieke praktijken en tegelijkertijd de levensvaardigheden te verbeteren.

2. Het Come2Art-materiaal

Gebaseerd op een op kunst gebaseerde, leren-door-doen en gemengde pedagogische benadering, begeleidt het lesmateriaal kunstenaars door een modulair participatief proces gebaseerd op creatief spel om artistieke resultaten voor hun gemeenschappelijke delen te co-ontwerpen. Om de pedagogische benadering van het materiaal te begrijpen, ga hierheen.

Het materiaal is ontworpen voor een periode van drie maanden, met een reeks onderwijsactiviteiten, workshops, individuele studie- en beoordelingstaken die in totaal 50 werkuren beslaan.

Het is gestructureerd in 5 kernmodules om empathie, participatie, creativiteit, digitale mogelijkheden en de creatieve verbetering van de openbare ruimte in een artistieke en collectieve omgeving te verkennen.

Sectie 1

- Doelstellingen en inhoud

Het eerste deel begint met de interne dimensie van emoties. Het is bedoeld om deelnemers de inhoud en hulpmiddelen te geven om hun emoties en de emoties van anderen te herkennen en te beheren als voorbereidende activiteit om levensvaardigheden en veerkracht te ontwikkelen door deel te nemen aan gezamenlijke artistieke praktijken.

Module 1 omvat theorieën over emotionele intelligentie en casestudies waarbij kunstprojecten werden gebruikt om de emoties van mensen te reguleren, storytellingtheorie en -instrumenten als een therapeutisch proces op persoonlijk en groepsniveau, en de toepassing van mindfulness-oefeningen op artistieke praktijken.

Sectie 2

- Doelstellingen en inhoud

In deze unit onderzoeken we hoe de relatie tussen individuele kunstproductie in dialoog kan worden gebracht met het werk van anderen, waarbij we gezamenlijk ideeën, benaderingen en uitkomsten in collectieve artistieke praktijken herkennen, versterken en synthetiseren.

Unit 2 biedt inzicht in de waarde, het potentieel en de rationale van de collectieve artistieke praktijk. Het doel is om fundamentele methodologische hulpmiddelen aan te bieden en vaardigheden te bevorderen die nodig zijn voor een dergelijke collectieve benadering van de artistieke praktijk die de ontwikkeling van levensvaardigheden kan bevorderen.

Sectie 3

- Doelstellingen en inhoud

Unit 3 biedt methoden, voorbeelden van beste praktijken en theoretische basisachtergronden voor het gebruik van eenvoudige, maar kosteneffectieve en

efficiënte digitale hulpmiddelen om artistieke expressie te bevorderen die deelnemers in hun gemeenschap kunnen gebruiken. De nadruk wordt gelegd op fantasierijke, emotionele en tot nadenken stemmende toepassingen van digitale hulpmiddelen, zodat zelfs eenvoudige hulpmiddelen impact kunnen hebben. Het belangrijkste aspect in deze unit is om dit probleem aan te pakken en het belang te benadrukken van het toepassen van digitale hulpmiddelen op manieren die de emotionele en conceptuele impact van creatieve expressie matchen en versterken.

Sectie 4

- Doelstellingen en inhoud

Unit 4 begint met een reflectie op de thema's empathie en actief luisteren, en laat de deelnemers kennismaken met de basisprincipes van samenwerking die begrepen worden door deel te nemen aan groepsactiviteiten en teamwerk door anderen te erkennen en te respecteren. Het somt raamwerken en hulpmiddelen op die kunnen worden toegepast met leden van de gemeenschap om de samenwerkingsvaardigheden te verbeteren en deelnemers kennis te laten maken met interessante casestudies en methoden voor effectieve samenwerking in artistieke praktijken, een dimensie die moet worden gekoesterd zodat jongeren en leden van de gemeenschap zich onderdeel voelen van een groter geheel. groep mensen die dezelfde waarden en doelen delen.

Sectie 5

- Doelstellingen en inhoud

Hoofdstuk 5 heeft tot doel de specifieke kenmerken van de creatieve verbetering van de openbare ruimte te presenteren door recente relevante theorieën en literatuur te beoordelen en best practices te delen. Het zal de twee belangrijkste aspecten van het concept van creatieve verbetering van de openbare ruimte

verduidelijken en verdiepen, namelijk 'kunst en creatie in de openbare ruimte' en 'het creëren van een veerkrachtigere gemeenschap'. Daarnaast bevat deze sectie een aantal best practices voor creatieve projecten ter verbetering van de openbare ruimte en tot slot begeleidt en helpt het de stagiairs die alle noodzakelijke kennis hebben verworven om gezamenlijk kleine artistieke projecten te ontwerpen die ze in latere fasen van het project zullen implementeren.

3. Lesmethoden en implementatietechnieken

Een verzameling tools, oefeningen en games die in het verleden, tijdens en na de levering van de Come2Art-programmamodules zijn gebruikt om een collaboratieve en creatieve omgeving te creëren om gemeenschappelijke doelen te bereiken

HOE JE EEN SAMENWERKEND TEAM BEGINT

- Een goed begin is het halve werk

Het is erg belangrijk om in het begin wat tijd te besteden aan het informeren van de deelnemers over de reikwijdte van de workshop en om de impact te projecteren die zij willen hebben, als individu, als groep en als netwerk. Kick-offsessies zijn een kans om 1) enkele basisregels vast te stellen voor hoe we willen dat de groep functioneert, 2) mensen te helpen begrijpen waarom ze hier zijn, 3) overeenstemming te bereiken over wat ze zullen doen waar ze zijn.

Als eerste stap is het belangrijk om de deelnemers aan te moedigen elkaar te begrijpen buiten hun achtergrond of specialiteit, en om empathie binnen de groep te bevorderen.

Johnson stelt in haar artikel "Introductie is veel meer dan het ijs breken" (2010) dat "... het horen of zeggen van je naam je zelfvertrouwen vergroot."

Een mooie manier om het ijs te breken zijn uiteraard de voorbereidende oefeningen die hiervoor worden gebruikt.

Volgens Samuel Tschepe zijn voorbereidende oefeningen een geweldige manier om:

- Je creëert een positievere en hechtere sfeer in het team
- Help mensen elkaar (beter) te leren kennen
- Deconstrueert sociale barrières
- Verlaag de druk
- Energie acquisities
- Je leidt de groep tijdelijk af, zodat ze zich later beter kunnen concentreren
- Bereid het team voor op een bepaalde manier van werken/fase/denken

Niet iedereen houdt ervan om het ijs te breken of iets persoonlijks ter sprake te brengen, dus je kunt de groep op een veilige manier begeleiden, deelnemers in tweetallen of kleine groepjes ter discussie zetten, of je kunt oefeningen plannen om ze aan het lachen te maken om te ontladen. Het is aan te raden dat u de ruimte creëert waarin iedereen elkaar beter kan leren kennen.

Het ijs breken

- Het verhaal achter jouw naam

Een spel dat je in het begin kunt gebruiken is de volgende vertel oefening: 'Het verhaal achter je naam.' Storytelling wordt universeel erkend als een krachtig hulpmiddel voor het ontwikkelen van emotionele competentie, empathie, luistervaardigheden en communicatieve vaardigheden. Het verband tussen emotionele intelligentie en leiderschap wordt duidelijk in het vermogen van een

persoon om een groter zelfbewustzijn te hebben, de waarden te begrijpen die onze motivatie als professionals sturen, persoonlijke verbindingen te leggen en zich zorgen te maken over de gevoelens en motivaties van anderen.

Het is ook een leuke manier om namen te onthouden. De tijd die hiervoor nodig is, is afhankelijk van het aantal deelnemers. Het is handig om dit staand te doen en, indien mogelijk, van het bureau weg te gaan.

Verdeel de deelnemers eerst in tweetallen en vraag hen om het verhaal waar hun naam op staat te delen.

Sommigen zeggen misschien: 'Ik heb niets te zeggen', maar moedig hen aan om ook hun onbekende verhaal te vertellen. Iedereen heeft een verhaal over de specifieke naam die voor hen is gekozen of over iets dat is gebeurd in verband met de naam die ze hebben.

Geef ze elk 3 tot 5 minuten om hun verhaal te vertellen aan de deelnemer tegenover hen. Ga dan, na deze eerste ronde waarin de tweetallen hebben besproken, terug naar de hele groep en vraag elke deelnemer om het verhaal van de ander aan de rest van de deelnemers te presenteren, en hen te vragen uit te drukken wat hun aandacht trok, welke gevoelens er ontstonden tijdens het luisteren.

- Instroommoment als storytellingoefening

Nog een nuttig element om onszelf te begrijpen en wat ons gelukkig maakt op het werk. Dit kan gedaan worden als we het "In-flow"-moment begrijpen.

Het is ook een manier om ervaringen te delen en wat we echt leuk vinden en hoe iemand het liefst werkt.

Het moment van instroom werd erkend en vernoemd naar de Hongaars-Amerikaanse psycholoog Mihaly Csikszentmihalyi. Simpel gezegd is het moment

van state flow een zeer gefocuste mentale toestand waarin een persoon die een activiteit uitvoert volledig ingebed is in een gevoel van actieve focus, volledige deelname en plezier aan het proces van de activiteit: een optimale ervaring.

Flow is hoe mensen een moment beschrijven waarop ze op hun best zijn, waarop hun vaardigheden en vreugde één worden en ze zich volledig opgaan in wat ze doen. Je kunt deelnemers in tweetallen verdelen en hen vragen te praten over wat hen gelukkig maakt als ze bezig zijn met een persoonlijke of professionele activiteit:

Wat was jouw flowmoment? Wat heb je gedaan toen je het meemaakte? Wat was er op dat moment in de omgeving om je heen? Wat maakte dat moment zo bijzonder?

Je kunt de deelnemers vragen hun ogen te sluiten en terug te gaan naar dat moment en met de rest van de deelnemers te delen wat de oorzaak ervan was.

- **Om het portret van iemand anders te schilderen**

Een leuke activiteit is om een sessie te starten door de deelnemers te vragen elkaars portret te tekenen: vraag hen zich te wenden tot de persoon die naast hen zit, of koppel ze aan mensen die ze niet zo goed kennen.

Hier vind je een versie van IDEO “Schets je buurman”. Hij geeft een uitgebreide uitleg waarom deze activiteit nuttig is: de meeste mensen zijn a priori in een verbale of analytische modus, dus het is verfrissend om ze hun handen te laten gebruiken en met pen en papier bezig te zijn. Zoals de titel van de activiteit al zegt, moet iedereen de persoon naast zich tekenen. Zet een timer op een minuut of twee en laat hem dan los. Voor degenen die beweren dat ze niet kunnen tekenen, brengt deze oefening een aanzienlijke mate van kwetsbaarheid met

zich mee, en dat is precies waar het om gaat. Als iedereen eraan gewend raakt iets niet goed te doen en gezien te worden, zal de teamdynamiek opener, genereuzer en positiever zijn."

HOE ER ERVOOR TE ZORGEN DAT WE ALLEMAAL HETZELFDE ZIJN

- **Iedereen in dezelfde positie**

Teamafstemming is het startpunt voor goed teamwerk. Het betekent dat een team duidelijk is over wat ze doen en waarom ze dat doen, en dat ze in kaart brengen wat succes inhoudt. Door belangrijke mijlpalen vast te stellen, blijft u op het goede spoor en krijgt u een doel om naartoe te werken. Het is een goede gewoonte om in het begin de tijd te nemen om het doel en de relevantie te vinden.

- Overdrachtsoefeningen

Metaforen als conceptuele en krachtige hulpmiddelen zijn niet alleen een vruchtbaar element in onze dagelijkse discussies en dialogen, maar ook in academisch onderzoek. Metaforen omvatten symbolische taal die "belangrijk is voor de mentale processen die mensen gebruiken om waarheid, gebeurtenissen en betekenissen te bepalen" (Ortony, 1979).

De oefeningen kunnen in paren of in kleine groepen worden uitgevoerd. Nadat je deze stap hebt gedaan, vraag je de deelnemers om te zeggen hoe zij hun team en het project waaraan ze werken zien, waarbij ze zich op één metafoor concentreren:

Hoe zie je het?

Als een virus dat je ideeën infecteert

Zoals bloemblaadjes die jouw ideeën dragen

Als een magneet die mensen, stakeholders, aantrekt?

Of je kunt ze gewoon vragen een metafoor te tekenen en de betekenis ervan als groep te bespreken. Deze oefening heeft het vermogen om het gesprek over waarden en impact voort te zetten, en de visuele dimensie ervan vergemakkelijkt het delen van dynamiek.

- De oefening van anticipatie

Een andere manier om teamafstemming te beheren is door alle deelnemers te vragen hun verwachtingen aan het begin van het proces/project in kaart te brengen door deze op een stuk papier te schrijven dat ze aan een whiteboard bevestigen of op een groot vel papier dat aan de muur blijft plakken. .

Aan het einde van de workshop kun je ze vragen dit vel papier over te zetten naar een tweede bord als ze denken dat aan hun verwachtingen is voldaan. Als dat niet het geval is, kunnen ze hen in het eerste bestuur laten zitten en delen hoe ze zich voelen en wat de focus van de groep zou moeten zijn in toekomstige bijeenkomsten.

HOE U EEN GEVOEL VAN EIGENDOMSCHAP CREËERT

- Een belevenis voor iedereen, door iedereen

Een ander belangrijk element bij teambuilding is een gedeelde en diffuse ervaring van eigenaarschap (verantwoordelijkheid) voor de richting die het proces zal inslaan, waarbij iedereen de kans krijgt om de voortgang van de gedeelde ervaring te begeleiden en te hersturen. Er zijn veel oefeningen om ervoor te zorgen dat iedereen zich betrokken voelt bij het verloop van het proces.

- Bal van rode draad

Deze oefening is gebaseerd op het visualiseren van de verbinding tussen teamleden aan de hand van een rode draad.

Laat de groep in een grote kring zitten. De coördinator vermeldt welke verwachtingen hij heeft van de bijeenkomst, hoe zij tegen succes in hun land aankijken. Vervolgens gooien ze een bolletje rode draad naar een willekeurige deelnemer uit de groep, die op zijn beurt hetzelfde doet: reageren door hardop hun verwachtingen voor de bijeenkomst te delen en de bal naar iemand anders te gooien.

Zodra hij de bal rode draad vangt en deze in zijn handen houdt, gooit hij deze naar een andere persoon, enzovoort. Het spel eindigt wanneer alle deelnemers de bal in hun handen hebben genomen. Het beeld dat je aan het einde van het spel hebt, is een netwerk van mensen die met elkaar verbonden zijn door een rode draad (de metafoor voor het team).

- Spontaan snel netwerken

Deze opwarmingsoefening is nuttig om de deelnemers met elkaar kennis te laten maken en de sfeer te stimuleren.

Ten eerste kun je de deelnemers vragen om naar een open ruimte te gaan waar iedereen kan staan en ruimte is om te bewegen. Vraag dan iets relevants dat direct verband houdt met het doel van de bijeenkomst, bijvoorbeeld: welk beeld komt er in je op als je de toekomst voorstelt? Geef de deelnemers een volle minuut om over de vraag na te denken en leg daarna de eenvoudige regels uit:

Iedereen moet een match vinden als de klokken luiden (het zal interessanter zijn om iemand te zijn die ze minder kennen dan de rest).

Zodra ze iemand hebben gevonden, gaan ze over tot een discussie van vijf minuten over de vraag en kijken ze wat er vervolgens gebeurt als de klokken blijven luiden.

Na drie 'ronden' van het proces kunnen facilitators alle deelnemers vragen weer te gaan zitten en aan het volgende deel van de bijeenkomst te beginnen, of hen vragen om met nog een tweetal te paren, in een kring te gaan zitten en te bespreken wat indruk op hen maakte. de discussies.

- Impact/inspanningstabel

In deze besluitvormingsoefening worden mogelijke acties in kaart gebracht op basis van twee factoren: de inspanning die nodig is om te implementeren en de potentiële impact. Het categoriseren van ideeën in deze context is een nuttige besluitvormingstechniek, omdat het deelnemers dwingt om voorgestelde acties af te wegen en te evalueren voordat ze zich hieraan committeren.

Verdeel de deelnemers in kleine groepjes en geef ze een half uur tot een uur, afhankelijk van de groepsgrootte. Gezien het doel kunnen teams enkele ideeën hebben over hoe ze dit kunnen bereiken. Om met de oefening te beginnen, formuleert u het doel in de vorm van een vraag: 'Wat moeten we doen' of 'Wat hebben we nodig?'

Vraag de groep om individueel over ideeën te brainstormen en deze op kleine stukjes papier vast te leggen. Laat ze vervolgens hun ideeën aan de groep presenteren door ze op een 2x2 bord te plaatsen, onderverdeeld in impact en inspanning. Impact: de potentiële uitbetaling van de actie versus inspanning: het risico voor het ondernemen van de actie.

- GEEF EN NEEM OEFENING

Deze eenvoudige oefening kan in tweetallen of in een groep worden gedaan, afhankelijk van de grootte van de groep, en is nuttig omdat het ons herinnert aan wat we als professionals in een project te bieden hebben en wat we winnen. Laat

de deelnemers opschrijven wat ze verwachten te geven en wat ze verwachten te winnen door deel uit te maken van de ervaring die ze delen.

Wanneer deelnemers als groep denken en gedachten delen met de gedachte dat ze zowel contribuanten als begunstigen van het proces zijn, is het belangrijk om de groep te mobiliseren. Dit is een waardevolle ervaring die goed is om tijdens het project regelmatig te doen, zodat u uw doelstellingen opnieuw kunt definiëren.

- **Geschiedenistijdlijn van uw project**

Een tijdlijn is een visuele weergave van gebeurtenissen die u helpt de geschiedenis, een verhaal, een proces of een andere vorm van een reeks gebeurtenissen beter te begrijpen. Wanneer het project halverwege zit, is het een mooie manier om te visualiseren wat je tot nu toe hebt bereikt, wat de mooiste momenten waren, de moeilijkste en te waarderen wat je heeft gebracht tot waar je nu bent. Je kunt het verleden zien als een leidraad of als koerscorrectie voor de toekomst. Het is ook een leuke manier om nieuwe mensen kennis te laten maken met de geschiedenis van het project. Als je wilt, kun je de deelnemers vragen de goede en slechte momenten onder de tijdlijn te categoriseren.

HOE DE DISCUSSIE TE MODEREREN EN TE HELPEN BIJ DE BESLUITVORMING

- **Acties om te onthouden**

Dit is een handig hulpmiddel voor het beoordelen van vergaderingen. Je kunt beginnen door een groot bord van 2x2 te tekenen met in het midden een vierkant met de titel 'Acties'. Dit is voor de veranderingen die het team wil aanbrengen als gevolg van de terugroepactie.

De drie kwadranten eromheen vertegenwoordigen verschillende aspecten van uw evenement: Puzzels, Onbeantwoorde vragen, Gevaren: Toekomstige valkuilen die het evenement in gevaar kunnen brengen, Erkenning: wat u leuk vond aan de vorige aanpak. Wensen: geen verbeteringen, maar ideeën voor het ideale evenement.

Geef de deelnemers vervolgens pennen en kleine gekleurde stukjes papier voor elk kwadrant.

Laat ze hun ideeën voor Herkenning, Puzzels, Gevaren en Wensen opschrijven, categorie voor categorie, en geef 5-10 minuten voor elke sectie. Zodra de deelnemers al hun gedachten hebben opgeschreven, vraagt u hen om hun aantekeningen op een bord te zetten. Bekijk als groep samen de ideeën en breng de gerelateerde ideeën samen. Bespreek ten slotte de innovatie, de haalbaarheid en impact ervan, en werk samen om te analyseren hoe deze tijdens het volgende evenement kan worden geïmplementeerd. U kunt dit proces gebruiken om tussendoor praktische, effectieve 'acties' te creëren.

- Empathie kaart

Deze specifieke tool helpt teams een diep, gedeeld begrip en empathie voor anderen te ontwikkelen. Mensen gebruiken het om de klantervaring te verbeteren, het beleid van de organisatie te sturen, betere werkomgevingen te ontwerpen en nog veel meer. In uw project zou het nuttig zijn om op regelmatige tijdstippen te onthouden wie uw begunstigden zijn, wat zij denken, wat zij voelen en of zij op één lijn liggen met het team.

- Het wereldcafé

Wereldkoffie is een effectieve, maar toch eenvoudige methode om teamleden te betrekken bij zinvolle gesprekken. Bepaal van tevoren de vragen die u beantwoord wilt hebben en vorm kleine groepjes voor discussie.

Deze oefening is gebaseerd op zeven ontwerpprincipes:

1. Het vaststellen van het raamwerk
2. Een gastvrije ruimte creëren
3. Zoek naar vragen die inhoud hebben
4. Iedereen wordt aangemoedigd om een bijdrage te leveren
5. Verbinding met verschillende optiek
6. Iedereen luistert naar patronen en inzichten
7. Ze delen collectieve ontdekkingen

Als u al ervaring heeft met het gebruik van deze tool, willen we u eraan herinneren om deze in deze context te gebruiken. Als u deze methode voor de eerste keer gebruikt, raden wij u aan deze via de website van World Café te gebruiken.

HOE U UW MEDEWERKERS KUNT KENNEN

- Handbeoordeling (met 5 vingers)

Het beoordelingsspel met 5 vingers kan worden gebruikt voor een snelle beoordeling. Het enige materiaal dat je nodig hebt is je hand. Elke vinger vertegenwoordigt een zin, die de deelnemers moeten voortzetten.

De duim: "Geweldig! Ik vond het leuk...". Goed gedaan!

De wijzer: "Ik wijs in die richting! Dat zou ik willen zeggen..."

Dingen waar we over moeten nadenken."

De middenvelder: "Dingen die we moeten verbeteren. Ik was verontrust door het feit dat...".

De middelste man: "Dingen waarmee ik wil trouwen. Ik wil er een band mee hebben!" De pink: "Ik heb het volgende gemist, of kleine herinneringen aan wat ik niet mag vergeten." Tenslotte de handpalm: "Als ik iets moest kiezen, zou het..." zijn.

- Beginnen, stoppen, doorgaan

Het doel van het spel Started, Stop, Continue is om de perspectieven van een situatie te onderzoeken of om vervolgstappen te ontwikkelen. Vraag de groep om na te denken over de huidige situatie of een doel en individuele acties in deze drie categorieën te bedenken: Begin: met welke dingen moeten we beginnen? Stop: Wat doen we nu dat we moeten stoppen? Ga door: Wat doen we nu dat werkt en moeten we doorgaan?

Vraag de deelnemers vervolgens om hun resultaten te delen.

HOE U DE ULTIEME ONTMOETING MET UW TEAM HEBT

- Memorabel

De tijd die aan het begin van het project wordt besteed aan het creëren van ruimte voor open feedback, moet ook worden besteed aan het einde van het project. U kunt de deelnemers vragen stellen over het project met behulp van een tabel die is gemaakt rond het concept 'Acties': buiten de tabel kunt u vier verschillende vakken plaatsen, getiteld 'Relevantie' (Was het project relevant voor uw behoeften?)

"Impact / Duurzaamheid / Nut" (Hoe bent u van plan de resultaten te gebruiken?)

Efficiëntie tot nu toe (Hoe effectief hebben we onze tijd en middelen gebruikt?) en

"Effectiviteit" (Hoe effectief zijn we geworden?)

Vraag de deelnemers ook wat de meest memorabele momenten van het project waren.

Deel verhalen met uw team, zodat ze onderdeel worden van uw collectieve inspanning. Het doel is om een verzameling verhalen op te bouwen waar je team uit kan putten en deze keer op keer kan vertellen.

Je kunt ook een foto maken/iets creatiefs doen, zoals een poster of film, om de samenwerking te versterken en iedereen vragen het belangrijkste op te schrijven wat ze tijdens het project hebben geleerd of ervaren.

4. Beoordelingskader

- Doelen

Het Come2Art-materiaal maakt gebruik van een beoordelingskader om de voortgang van leerlingen via het leerprogramma te monitoren, wat leidt tot verificatie van de vaardigheden die ze door het materiaal zullen hebben ontwikkeld.

Voor elke module is er een lijst met verwachte resultaten als leidraad voor de beoordeling van leerprestaties tijdens het programma. Ze moeten worden beschouwd als een referentiepunt voor aanpassing op basis van het ervaringsleren dat zich in elke module zal ontploegen.

- Hulpmiddelen en technieken voor evaluatie

Voor de beoordeling van elk hoofdstuk kunnen instructeurs kiezen uit de instrumenten op basis waarvan zij denken dat dit de meest waardevolle techniek is om informatie voor de beoordeling te verzamelen.

Sommige van de hier gepresenteerde instrumenten voor implementatie bieden voldoende ruimte voor voorstellen voor kwantitatieve beoordeling en evaluatie

zonder de samenwerkingsdimensie die het Materiaal kenmerkt uit het oog te verliezen.

Andere beoordelingsinstrumenten kunnen worden geselecteerd:

- Vragenlijsten (bijvoorbeeld: vul de lege velden in of meerkeuzevragen)
- Rapport (op basis van open vragen)
- Groepsdiscussie
- Eén-op-één interviews met kunstenaars en docenten
- Analyse van creatieve taken
- Evaluatie van de creatieve resultaten die voortvloeien uit het onderwijsproces

5. Google Klaslokaal

Hoe het materiaal te beoordelen

Via deze link ontvang je een uitnodiging voor Come2Art Google Classroom, een digitale ruimte waar je al het materiaal kunt vinden om de les te geven. Bevestig dat je een Gmail-account hebt.

Hoe te navigeren

In de sectie Klassikaal werk vindt u de inleiding tot de materialen, gevolgd door de 5 modules die aan de deelnemers zullen worden gegeven, met 3 extra modules die bedoeld zijn om de deelnemers aanvullend materiaal te geven voor groepsbegeleiding.

Hoe te communiceren met andere trainers

Je kunt de sectie Stream gebruiken om opmerkingen, notities en materiaal te posten dat je kunt richten aan alle studenten of aan een subgroep die je kunt kiezen.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Veel plezier bij elke stap om een onderwijzer, gids of kunstambassadeur voor uw
gemeenschap te worden!

This publication has been produced with the financial support of the Erasmus+ Programme of the European Commission. The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the author(s), and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

